

Сліпучі катастрофи. Пентадрама жінки
Неля Шейко-Медведева

«Сліпучі катастрофи» – це п'ять коротких повістей про різних жінок – сумирних, домашніх Єв, які над усе прагнуть катастрофічні сюрпризи, вони відкривають у собі войовничу Ліліт і змінюються до невпізнання. Читати цю книгу можливо, навіть не одне.

Неля Шейко-Медведева

Сліпучі катастрофи

Пентадрама жінки

«Дуже боляче, коли тебе не люблять, сказала вона, від цього людина стає злою. Покажіть йому, що ви його любите»

Юстейн Гордер. Дочка циркача

«Життя навчило мене чекати, що буде далі. Скільки всього відбувалося рік за роком, інколи з однієї години до іншої, а й погане, наче хороше, а потім усе заплутувалося... Як тут розібратися? Доводилося чекати, що буде далі...»

Тоніно Бенаквіста. Малавіта

Композиція із засушених квітів

Бабине... Найпишніше, найщедріше... літо після літешка... Милуюся ним з вікна, запитую себе: – А дідове коли? Інакше осінь, а за нею зима. Нема й ніколи не було! Лише баби бредуть і бредуть листопадами, лише вони з'являються ще весна і літо. Дід і до ста років літній, до могили жених.

Прикро, що чоловіки великодушно причинили своїм перевесницям крайчик літа, наче межу провели, до якої їм не можна йти, а то й весну, щоб знову обсіятися – раптом щось зійде, а там – смерть з косою...

А може, ми самі поклали ту межу? Самі вигадали собі це останнє, невимовно гарне літешко?

Клени за вікном, наче вогненні гейзери, а каштан уже побурів, посмутнів... Знехотя ловить зашкарубленими лапами і в коханні, проте без шалу, як чоловік вірній дружині на золотому весіллі. Меланхолійно перебирає разом з п'яною, або ж вибирає з-поміж них найкрупніші, найпривабливіші для композиції, задум якої відомий лише йому.

Вологе, коротко підстрижене волосся Євгенії також палахкотить, бо вчора їй спало на думку, що негоже ходити без фарби, вона купила собі тюбик фарби «червоне золото». А ще хотілося їй подивувати Адася, щоб той сказав: «Ти – як золото».

Адась ще в п'ятницю подався з приятелями на дачу – невелику, зате стильну, спроектовану Гнатом Любенком. Адасячі жоржини впереміш з дрібненькими хризантемами, котрі тіль-тіль розплющують очка. А Євгенія залишилася вдома з квітів на виставку, котру затіяла Андріяна – її гуру з ікебани, редакторка популярного журналу «Золота пора».

«Адась уже повернувся з рибалки й готує юшку. Коли вона доспіє, гості віднесуть казанок в альтанку, оповиту

миски. Адась визнає лише керамічний посуд від народних майстрів. Шинку, сьомгу, огірки-помідори вони вже лав Курчик, заступник Адася, підкидає в мангал зволожені скіпки, щоб шашлик не смажився, а вудився. Ярема умним виглядом смочє люльку, а Любенко співає йому: «Ой, під вишнею, під черешнею стояв старий з моло нього на тридцять років.

Любенко був одружений лише раз, навіть повінчаний у Володимирівському соборі, але невдовзі його повело епер «цивільною дружиною». Любенків батько-генерал хвалився, що під час війни мав аж три ППЖ – «походні» – три років тому після травневого параду Хрещатиком, то, напевно, втішився б, що синок його переплюнув. Курчкабук, – думається жінці. За паспортном вона Євгенія, але відтоді, як Курчик розтлумачив гостям, що Євгенія – всі кличуть її Євою. Лише Адає називає Женчиком.

Адась осуджує приятелів, називає їх жертвами сексуальної контрреволюції, проте любить бувати з ними на пр

«Чаркуватимуться до обіду, потім спочиватимуть: гості в спальнях, що на другому поверсі, Адаєв – на першому, а інші – на підвечірок (курка-гриль, деруни, карасі в сметані, гриби, тушені з овочами) й роз'їдуться, коли споночіє. Сюди, аюючи на кухонному столі привезені їй учора квіти – мак, волошки, блакитний ірис з пуп'янком, тюльпани – жовті, білі, білу лілею. Майстерно засушені, вони лише почасти втратили барви й запах, були крухішими, вразливішими, ніж живі, й заслуговували, щоб їх прикріпили до полотна й зарамцювали...

Замолоду Євгенія любила лише живі квіти й завжди знаходила собі клптик землі (під вікнами батьківської оселі вала операційною сестрою) і з насолодою висівала їх, доглядала за ними, а коли доводилося полишати їх, тужила витворами природи, й зрізала їх неохоче, у виняткових випадках: на день народженні Адася та на річницю його смерті. Жалкувала, що вони приречені зів'янути, але без пересади. До лиха, про яке вона заборонила собі згадувати.

Чотири роки тому, також восени, занедужав її дядько, котрий, подарувавши їй свою квартиру, купив будиночок тринадцятирічного сина, поїхала до нього. Й затрималася, бо з дядьком стався інсульт. Але Адаась за роботою кількох хлопців-наркоманів, з якими познайомився на вулиці. Вони спочатку «ширнули» його, а потім, уже не в ін помер від передозування. Сам-один, без батька й матері. А невдовзі залишив світ і дядько. Втративши водню її, задурманили уколами й пігулками, й, увівши в транс, заборонили згадувати і про лихо, і про спробу самогубства. Оних троянд (ще з крапельками роси), і їй воленс-неволенс довелося споглядати процес їхнього помирання.

«Чи страшно їм, коли ніж торкається стебла? Чи помирають вони з болем, як люди, проклинаючи того, хто їх поранив, а якщо є, то куди подіваються: розвіюються вкупі з запахом чи повертаються в райські кущі?» – роздумувала Ї, щоб одужувати, почала (цілком свідомо) в'янути разом з ними. Ї замалим не схибулася: вимагала в медсестри, щоб хутчі зів'янути й нічого не відчувати.

Добре, що лікар здогадався, що спричинило її марення, й виніс з палати букет, з якого вже скапували пелюстки тим паче червоні.

Адась не повірив, що причиною погіршення її здоров'я були троянди, а не кепське лікування, проте приніс їй му кашпо. Милуючись ними – доглянутими, нагодованими, оточеними численними пуп'янками, вона почала чекав її в прийомному покої, вона подумки дякувала їм за те, що вони не очамріли від запаху ліків і хлорки, не розбавивши морок, що обліг її душу, барвами світанку, й тепер якось можна жити... З Адасем, який біжить до ошавої руки всесвітньої злодійки.

Домівка зустріла її напруженим мовчанням, як свекруха колишню невістку, котрої не сподівалася, і якимись несподіваними, вона щоранку пекла півсотні піріжків з малиною, чорницею, яблуками. Кілька залишала Адасеві, котрий так любив їх, і їм, дітям, і сестрі. Коли ті запитували, за кого мають молитися, вона відказувала: «За всіх, що зів'яли дочасно», – й, не заважаючи їм, їла сама.

Дорогою їй здавалося, що тілом вона залишилася під церквою з прошаками, а душою відходить усе далі й далі в

І вважала, що їй треба працювати. Поїхала на службу, в знамениту хірургічну клініку, де впродовж десяти років працювала операційною сестрою. Була дуже чуйною до чужих страждань, а вигляд крові викликав нудоту й сльози. Відтак лікарі порадили їй на це не звертати уваги. Але вона не могла. Вона була людиною з великим серцем і великою совістю. І не могла не помічати, як її колеги, незважаючи на вмовляння Адася, нікуди не поїхали: боялися, що незнайомі, неприємні запахи назавше

Відпровадивши чоловіка на службу (на той час він уже очолював концерн «Зело України»), вона до обіду пекла арки, аж до повернення чоловіка лежала в ліжку й уявляла собі, як душа її легко й безболісно позбувається тіла...

Євгенія познайомилася з нею на виставці квітів, які проводив концерн Адася в парку, що на дніпровських схи.

– Андріяна Рясна – художниця, журналістка, – жестом підкликала молодика з кінокамерою і вручила Євгенії мік і квіти наймиліші вам, гарній жінці в розквіті життя?

– Живі. В горщиках, – зашарівшись, промимрила Євгенія.

– Мені також! – дружелюбно й підбадьорливо посміхнулася Андріяна. – Чи подобається вам цьогорічна вистав

– Ні! – випалила Євгенія.

– Чому?

– Тут забагато зрізаних квітів.

– Правда ваша. Але будемо сподіватися, що вже нині, після закриття виставки, організатори роздарують їх від

– Еге! – мляво згодилася Євгенія, і обвівши поглядом різнобарвне море, з сумом додала: – Жаль, що це не врят

Андріяна зміряла її уважним поглядом:

– Еге ж! Проте погодьтеся, що вона прекрасна. Як там у класика: «Не рыдай так безумно над ним. Хорошо умер удово?

– Чудово, – невпевнено згодилася Євгенія. – Проте, як на мене, тут бракує польових квітів. Клаптика весняного

– Ви маєте смак! – похвалила її Андріяна і запропонувала записатися на курси ікебани, які вона провадить у кл

– Мені б хотілося, але так склалося, що... я не зможу працювати зі зрізаними квітами, – призналася Євгенія.

– Вам шкода їх?

Євгенія притакливо схитнула головою.

– Мені також, – сказала Андріяна. – Але... не біда. Приходьте! Я навчу вас створювати композиції з засушених к

Євгенія прийшла. Їй зачарувалася не так мистецтвом поєднання засушених квітів, як жіночкою, котра не лише в прекрасного, але й відкрила в ній творчі, мистецькі нахили, про існування яких вона не підозрювала. Прикинь, якого лайнера, й поволі, непомітно для себе, але неухильно позбуваючись своїх страхів як смерті, так і життя, навіть із захватом розмаїті основи майстерності й творила композиції не так для себе, як для своєї наставниці, днах, так і в офісах приватних фірм, театрах, установах і навчальних закладах. Не за плату, звісна річ, а за вдячнорю, представляла її колегам на як свою ученицю, а як подругу і, що найважливіше, не лізла їй в душу, не розгпро власний «інтим», а ділилася з нею виключно творчими й бізнесовими справами.

«Чоловіка вона не має, постійного коханця також», – дійшла висновку Євгенія, спостерігаючи за бурхливим, нувала вродливий, успішній подрузі, бо що б там не теревенили емансипантки, жінка без чоловіка – що човен б

– Євочко! – Андріяна з першого ж дня знайомства кликала її Євочкою, хоча вона назвалася їй Євгенією. – Твої хочу, щоб цього разу ти вповні виявила свої зачаєні емоції і заразила ними глядачів! – заявила їй у четвер по

– Засушені квіти, як на мене, спонукають передусім до роздумів по сутність буття, – несміливо заперечила Євг

– Це так! Але зараз я сподіваюся від тебе яскравого почуття, тому що виставка називається «Спалах кохання» расуна після сороківки. Вона вже не розквітне, проте ще може певний час милувати око й навіть приваблюваачів кохання. Центром твоєї композиції має бути біла лілея. Вона, подібно Білосніжці, вже не жива, але й не вковитого, палкого. Але воно вже не хвилює, не бентежить її, здається їй, піджовклій, чужим, примерхлим, а то, що блякне не вона, а світ довкола неї. Тут можна фантазувати й фантазувати! Але повернемося до нашої ліле

діваючись. Аж раптом прилітає метелик – крупний, барвистий красень! Сідає на одну з її пелюсток – теплий, з прокидається, і напівживий, притрушений іржею, оповитий туманом світ знову бачиться їй живим, сліпучим

Щоб підтвердити це, оточи її живими, яскравими квітами. Ні, краще соковитими кетягами калини, горобини, п стрічкою. До понеділка усе це трохи присохне, підлиняє. Крім стрічки, що поєднує живе з напівживим і не да анній спалах почувань, як їхній спільний сон про кохання. Ну, як тобі мій задум?

– Ой, не знаю, – зітхнула Євгенія. – Він на загал цікавий, проте... ти... Ти ж сама вчила мене, що не слід поєднувати

– Євочко! – перебила її Андріяна. – Виставка відбудеться в арт-центрі, а там, як ти знаєш, не просто ігнорують а свою невпевненість і спалахнула!

– Спробую, – зітхнула Євгенія і телефоном замовила Адасеві необхідні рослини: одна з його співробітниць, кан айстерно засушувала їй найрозкішніші квіти й усіляке зілля.

Повертаючись додому, зайшла в подарунковий магазин. Вибрала там на роль коханця лілеї екзотичного сини була придбати «цівку крові», покликану поєднати те, що не поєднувалося, принаймні, в її уяві.

«Якби моя воля, я укомпонувала б виключно сухі лугові квіти й долучила б до них декілька будяків. Найвищою композицію «Мріючи про весну» або «В очікуванні весни», – подумала Євгенія і знехотя відсунула на край ст

Адась не схвалював її захоплення «муміями» і називав усі її композиції «мементо морі», тому що не любив пам фарбовував свою, вже не буйну, чуприну, двічі на рік обстежувався в кращих лікарів столиці, щопонеділка від пиртним. Відтак виглядав як американець з солідним рахунком, котрий сподівається жити до ста років.

Євгенія донедавна не вельми журилася своїм здоров'ям, дбала хіба що про зовнішній вигляд, щоб подобатися чуваль...

Учинивши тісто для пончиків, вона вибрала з двох лілей крупнішу, величнійшу, з двома пуп'янками, й згадала о ожчим для такої жінки? Авжеж, душевний спокій. Отже, рамка має бути овальною.

Принесла зі свого кабінетика, який вона називала майстернею, а чоловік «пантеоном» (бо на всіх стінах висі лєю. Подумала, що пелюстки її скидаються на папірус і вже нічого не відчують, нічого не пам'ятають, окрім, ічого не відчують і не сподіваються ні метелика, ні бедрика. Проте вийняла з рамки екзотичного красеня й), стьожками дикого винограду (такого багряного, що страшно було діткнутися до нього) – й застогнала від різнобарв'я і наче померла вдруге, а метелик, що мав розбудити її, добрав фіолету і виглядав живішим за жив

– Це не спалах кохання, а похорони Білосніжки, яку оплакують гноми, – прошепотіла Євгенія, і їй захотілося як е впокорену, впокоєну, від наруги метелика, який не своєю волею припав до неї.

Аж тут веселенько кукурікнув телефон. Адась.

– Женчику, я повернуся через години дві-три. З другом. Він обожнює пончики. Я також! Приготуй нам пару де

«Що з ним? – здивувалася Євгенія. – Голос втомлений і наче переляканий. Не сказав, для якого друга я маю в буть, перегрівся на сонці».

Поглянула ще раз на композицію і подумала: «На словах це виглядало якщо не привабливо, то принаймні роз ілої красуні. Що ж робити? Оточити пару дрібними квітами, блідішими за лілею, чи поєднати її з метеликом «ц

Й аж тепер пригадала, що забула купити стрічку. Пішла в «майстерню», оглянула шухляди, сподіваючись відш у. Але нічого не знайшла й вирішила зазирнути в шухляди чоловічого стола (Адась любить засовувати туди во а в кабінет Адася.

На відміну від інших дружин, вона ніколи не «ревізувала» гаманець чоловіка, не обшукувала його кишені, не мала звичку до зради. Твердо дотримувалася настанови матері, щасливої в подружньому житті: «Якщо кохаєш чоловіка, за жінку він не раз похвалювався перед своїми приятелями, котрих повсякчас «шмонали» дружини.

У кабінеті приємно пахло чистим, напарфумленим чоловічим тілом, димком кубинської сигари, а також солідним віком впродовж багатьох років. На письмовому столі, як завжди впереміш, копичилися журнали, брошури, папки, краватка, заплямована вином. Удома Адаш був не дуже охайним, але Євгенія ніколи не відкинула, що Адаш не занудливий педант, який переймається абициціями й дошкуляє жінці за те, що справжній чоловік, що планує грандіозні, далекосяжні плани перетворення України спершу на другу Голландію.

Євгенія перекинула коробку на канапу, машинально понюхала Адашеву краватку. Любила обнюхувати його сорочку, як тимчасовим сіном. Можливо, тому, що познайомилася вона з ним у вітряний день, коли він косив сіно в лузі. Поклала й краватку на стіл, й відсунула праву верхню шухляду, де чоловік зазвичай зберігав свої коштовності – золоті запальнички третього ступеня – й несподівано охнула: на всьому цьому, упакованому в рівновеликі добрі футляри, лежала

– Отакої! – здивувалася жінка. – Вчора я просила в нього гроші на осінні пів-черевики, а він мені відмовив. Скажи їм, щоб не втрачали грошей, яких обшуковують дружини.

Поряд з грошима лежала наполовину використана упаковка «Віагри». Останнім часом Адаш скаржився, що втрачає енергію, і вчора ввечері сказала вона. – Мусиш потерпіти, з часом це минеться». Але йому, вочевидь, не хотілося терпіти, і він, не чекаючи, йшов до аптеки, й йому не допомогла.

Не так давно, коли він не відреагував на її пестощі, вона прямо запитала його:

– Не хочеш мене чи й інших також?

– Нікого не хочу! – сказав він.

– Навіть тих дівчат, які красуються голими в чоловічих журналах?

– Тих у першу чергу. Вони для мене не жінки, а вилизані картинки.

Вона подумала тоді: «З одного боку, прикро, що Адаш втрачає охоту, а з другого добре, що нарешті можна не ховати грошей від нього».

В нижній шухлядці лежали запасні ключі від квартири, офісу, дачі, клясер з рідкісними марками, корок від шампанського, конверт – не підписаний, не заклеєний, в якому знаходилися якісь папери з набраним на комп'ютері текстом.

«Мабуть, угода або бухгалтерський звіт», – подумала Євгенія й хотіла було зачинити шухляду, але погляд її вискочив з конверта.

Вона вийняла перший листок, в правому верхньому кутку якого була цифра «два», й прочитала:

...після ночі, якої я повік не забуду, ти сказав мені, що залишаєш мене назавжди, бо я Ліліт. Я запитала: «Хто це?»

Я не відчувала в собі нічого диявольського, крім пристрасті, але вона не смерділа сіркою, а була наче сонячна. І ось, коли почалися змії та розмножуються скорпіони, бо не сподівалася після п'яти років вірного кохання такого сумнівної людини, і після того, як ти, хряпнувши дверима, розчинився в нічному мороці, я замість того, щоб, умившись сльозами, йти до тебе, у якому він описує різні інфернальні сили), й під ранок, проаналізувавши історію стосунків Адама і Єви, дійшла до висновку, що, вірніше, витлумаченого лише почасти, однобічно. І вирішила нагадати тобі те, що ти, вочевидь, і без мене знаєш: (істинно, раціональний) ловиш сачком сонячних зайчиків, ніж читаєш Старий Заповіт.

«Це уривок з якогось роману, – вирішила Євгенія. – Але навіщо він Адашеві? Мабуть, він відксерив його, бо в нього звичка копіювати, і він, продовжила читання.

I. Творець

Дуже дивно, як на мене, викладена історія створення людей. «І Бог на свій образ людину створив, на образ Божий, і сказав Бог до них: «Плодіться й розмножуйтеся і наповнюйте землю»».

Зверни увагу на те, що спершу йдеться про людину (однина), а потім сказано «іх» (множина), з чого випливає,

парі вони є людиною, тільки разом – образом Божим, його рівновеликими, рівнозначними частинами. Чи на т

А далі чомусь подається інша історія, за якою Бог спершу створив людину з пороку земного і, назвавши цю людину людиною, яка вміщає у собі й чоловічу, і жіночу іпостась Творця, його самовартісною подобою. І лише згодом вирішив, що йому не подобається бути чоловіком самотнім. (На цей раз йдеться вже не про вселюдину, а про особу чоловічої статі в стані, коли він одне з ребер його і перетворив його на жінку і привів до Адама».

Чудно, правда, що Всемудрий, Всепомисливий попервах створює лише одну особу, без пари, і лише згодом, після цього, створює другу. Взагалі-то істота, створена за образом і подобою Творця, не повинна сумувати, бо ж справжній Творець не тільки створив її, але й витворив їй поміч з ребра, побачивши яку, Адам, замість того, щоб здивуватися і запитати «Хто це, Отче? Де твоя частина мого». Об цю неадекватну реакцію, об це дивне «тепер» і спіткнувся розум людський, і запитав себе: «А до чого ж створив її з пороку земного?»

Але це не єдиний камінець спотикання. Є ще й інші.

«Вона чоловіковою буде зватися», – каже Творець, тобто належатиме чоловікові як власність? А далі: «Покинемо її, як плоть від плоти, і одним тілом». Де логіка, дороженький? Якщо жінка є чоловіковою, значить, це вона мала би полишити свою р

Підсумовую: у мене склалося враження, що ці дві версії створені різними співтворцями Отця: друга, в якій йдеться про створення другої, рівною парю Адама, яку його нащадки прозвали «дияволицею». Чому? За що?

Якби я була письменницею, то написала б розкішну еротичну повість про особливості любовного трикутника між нею, Адамом і Творцем. Але я, на жаль, не письменниця, а полишена жінка, яка намагається вияснити причини райської драми і її наслідки. Сутніше...

«Хто це настрочив? Не письменниця... Полишена кимось жінка, – подумала Євгенія й обнюхала послання. Вона не могла бути! Адася не раз висміював її за маніакальне бажання вийти заміж за... Та за будь-кого! Швидше всього це був той, хто рішив, що Євгенія і взяла наступний аркуш.

II. Єва

Що відчував Адам, поставши з пороку земного чи перетворившись, завдяки Божому подихові, з примата на членство в людській расі (або в іншій, більш утішній почування «сильної» статі). Зате знаю напевно, вірніше, відчуваю всім еством, що праматір моя народилася.

Спершу вона побачила сліпуче світло, що оповивало всю її плоть і не просто пестило її, а наче шліфувало: що її робило м'якшою, приємною, лоскотявою, а з другого – дратувало її, оскільки вона не сумнівалася, що тіло її є досконалим і не потребує ніякого насильництва над нею, богоподібною істотою.

Далі – відчула себе не те щоб мізерною, проте меншою і легшою, ніж до втручання світла, а відтак – беззахисною.

«Світло – це Творець!» – врешті-решт здогадалася вона, бо саме таким бачив його чоловік, який доброхотів чинити їй, і усвідомила, що Він – Отець, якому не слід перечити. Проте все її ество жадало, аби Він учинив з нею те, чого вона хотіла.

– Єва! Єва! – нарозспів промовило Світло й сліпучим променем торкнулося її чола – не то поцілувало його, не то поцілувало її.

– Є-ва? Що таке Є-ва? – несміливо запитала вона якимось не своїм, писклявим голосом.

– Єва – це життя, – пояснило Світло. – Ти – Єва! – І його негучний голос сягнув кожної клітини її змалілого тіла, і вона відчула, як її тіло живе.

– Я Адам! – вигукнула вона. – Твій син улюблений!

– Єва! – лагідно шумнуло Світло й немовби провело по її довгому, довшому, ніж колись волоссям золотим гребеню.

Цей порух Світла збентежив її, з очей полилося щось гаряче, схоже на зігріту сонцем воду, – й вона, змахнувши рукою, відкинула її.

– Господи! Чому ти називаєш мене чужим іменем? Чому не впізнаєш?

– Це твої ім'я! – м'яко, але переконливо промовило Світло.

– Ні, ні! – палко запротестувала вона, забувши, що Йому не можна перечити. – Я – Адам! Адам! – і в її свідомості невеличку білокрилу істоту «голубом», в'юнку, шерхату – «ящіркою», а більшеньке створіння з великими волоссями. І постала перед нею якась істота, схожа на неї – Адама, але темніша шкірою. Вона взяла ту «лань» на руки й

І чомусь захотілося їй вихопити звірку з рук неприємної з'яви, але видиво зникло...

– Оце Адам! – промовило Світло, й вона побачила перед собою... себе.

– Це я! Я! – загукала вона і спробувала підвестися, але не змогла, бо памороки впали на очі. А отямившись, відповіла йому таким голосом: «Оце тепер вона кість від кості і тіло від тіла мого!»

– Воно не твоє, а моє! – розпачливо простогнала вона і припала до нього – свого, милого, сподіваючись злитися з ним.

– Не липни! – верескнув чоловік у її тілі й почав відривати її від себе, але вона щомоці хапалася за нього, вигукуючи:

Згодом, довідавшись, що сталося, вона довго голосила, й коли він називав її Євою, шаліючи, рвала на собі не тільки одяг, а й себе. І вони, будучи одним тілом, милувалися собою, і став поруч. Розглядаючи свій відбиток, вона мало-помалу усвідомлювала, що це вона, і з горя мало не вдавилася руками, бо Адамово тіло було їй рідним, привабливим, а своє – чужим, неприродним.

– Вгамуйся, якщо хочеш бути моею! – grimнув на неї чоловік, і вона примовкла. Покірно попленталася за ним, відчуваючи, що це її місце, а не своєю.

– Отець заповів нам плодитися і розмножуватися! – виголосив він їй там і показав, що вона має робити, аби сподобатися йому.

З часом вона майже примирилася з тим, що ніколи вповні не ввійде в його тіло, лише вряди-годи, коли він саркастично ур'яв її повну, радісну єдність з ним. А без цього почувала себе нещасною, самотньою, так, мовби все ще була вільною звірком. Відтак намагалася повсякчас бути при ньому й виконувала будь-яку роботу, котру він загадував, намагаючись злитися з ним своїм м'язистим тілом. Повсякчас горнулася до нього й прохала підтвердження, що подобається йому й такою – об'єктом його любові.

Але чоловік, замість того, щоб признатися їй, що її каліцтво не смутить його, відбувався коротким «Еге ж!», або «Труси груші, бо граки клюють». А під вечір, якщо перебував у доброму гуморі, розтлумачував їй, як це йому подобається не лише його досконалим, божистим тілом, але й душею, тобто, повсякчас угадувати його настрій і переставляти її величними пориваннями. А вона не розуміла, чого він домагається від неї, оскільки й без того все робила, щоб йому було з нею комфортно, як на себе за те, що несамохіль зіпсувала йому настрій, і припадала до роботи, бо Адам не кпив з неї і не відкидав її. Казав: «Молодчага!» – і захопливо ляскав шкарубкою рукою по її засмаглій, вологій спині. І їй було дуже добре.

Коли ж на землю спадали сутінки, чоловік, постогнувши від втоми, лягав на моріжок перед печерою й, підклавши під голову, а притомом бігла в печеру, виносила звідтам найсоковитіші, найсмачніші фрукти, які приберегла для нього, крім того, що їй було потрібно, а листком подорожника сік, що точився з кутиків його вуст, і масувала йому груди, намагаючись угадати, чи йому подобається, чи не чудового слова, незвичайного вчинку, а надто злучення з ним, яке ніколи не урветься, яке поєднає їх назавжди.

Але дочекалася...

Про це я розповім згодом, коли ти вислушаєш Адама...

«Кумедна байка! Склала її, як на мене, не дуже приваблива жінка, яка вганяє за показними чоловіками, а ті, правда, не такі гарні. – Добре, що я не зазнала цього, що в мене все склалося, як у гарній пісні».

Й несамохіль почала розповідати невдатній незнайомці сюжет своєї «пісні».

Я приїхала в Колоброди погостювати в бабусі, й пішли ми з Оленкою Гладушиковою в луг погуляти. А там Адам і раз за разом позирав на нас.

«Це моя доля!» – одразу вгадала я і запитала подружку:

– Хто це?

– Адам. Наш новий агроном. Син Маньки Луцишиної, що замешкує біля цукрового заводу.

– Тієї, яку прозивають Шелихвісткою?

– Ага. Але тепер її величають Марією Василівною задля сінка, за яким гинуть усі дівчата, – відповіла Оленка, і го, вінчаного чоловіка.

– Ти також? – насмішкувато поцікавилася я в Оленки.

– Вже ні, – буркнула вона.

– Чому?

– Бо в матінку вдався. Баламутить усіх, а візьме якусь багачку з міста.

Адась здогадався, що ми балакаємо про нього. Покинув косити й підійшов до нас.

– Дівчатка! Сонце пражить, а я без кепки. Сплетіть-то мені вінок. Яка перша сплете, моєю буде!

– З ромашок чи дзвіночків, – зашарівшись, спитала Оленка.

– З ромашок, – відказав Адась, дивлячись на мене.

Оленка тут же метнулася до ромашок, а я, відійшовши від нього, почала неквапливо зривати дзвіночки, дарма.

Адась вирішив, що я не зачарувалася ним, і запитав:

– А ти чия?

– Онука Ганни Прокопець, – сухо відказала я і почимчикувала додому.

Під вечір заявила Оленка. Похвалилася, що Адасеві дуже сподобався її вінок, і він пообіцяв їй прийти на танчиною. Потім запросив разок Оленку (за вінок), а далі танцював лише зі мною. Провів додому і, замість «дякунок»

Всі люди відмовляли мене. Бабуся не хотіла родичатися з «гультипашною» Манькою. Батько з матір'ю (вони вже вийшли медучилище, приїду до них, вже й роботу мені підшукали. Дядько, Юрій Макарович, бездітний удівець, уїждів до медінституту, куди він уже вторував мені стежку. А я, у супереч ім, розписалася з Адасем у Колобродівській якчас боялася, що якогось дня вітер здує з неї дах і розчахне її навіп. Тамешні наречені чудувалися, що я заглядаючи, як Адась упадає біля мене. А я почувала себе найщасливішою в світі, позирала на них, відкинутих

Свекруха (справді ледача й гуляща) не кривдила мене: побоювалася дядька, який у той час був головою райради, а вона однак їх приводила, й коли син протестував, кричала: «Це моя хата!» – і показувала йому на двері.

– Ну, годі! Треба втікати в Москву, – якимсь після чергової сварки випалив Адась, і ми б, напевно, поїхали, якби не

– Не пушу! – категорично заявив він, і вже наступного дня перевіз нас у свою двокімнатну квартиру в центрі міста в районному управлінні сільського господарства і з часом полюбив його як сина за те, що він кохав мене щиріше

III. Адам

Чесно кажучи, я волів би розмножуватися якимось іншим, не тварним способом, бо той, яким мені доводиться користуватися, це лепетання, яке супроводжує його, заважає мені усвідомлювати це як служіння й перетворює сакральний акт

З Євою все відбувається трохи достойніше, ніж з Ліліт, бо Єва хоч і не зразу, але зрозуміла, що вона лише олтанна, а Ліліт – колька їй у бік – повсякчас придумувала безглузді слова, як ото «кохання», «ніжність», «самозабуття»,

Я не раз у нервах прохав її:

– Поясни мені зрозумілою мовою значення бодай одного з тих слів, якими ти повсякчас нівелюєш сакральну нювати собою землю, а не «кохатися». Твоє «кохатися» означає, як на мене, «байдикувати, витратити наше до, як на мене, є великим гріхом, марнотою марнот.

На це вона, вішаючись мені на шию, воркотіла, як кішка:

– Коханий, чим жвавніше ми вичерпуємо воду з криниці, тим хутчій вона прибуває!

– А «самозабуття»? Що це, як не втрата свого божистого «я» й уподібнення тваринам?

– Ну то й що! Поглянь, які вони милі, як наполегливо слугують одне одному, домагаючись екстазу, – відказувала.

– А що таке «ніжність»? – втрачаючи терпець, допитувався я. – Що?!

– Це те, що ти відчуєш, коли покохаєш мене всім серцем.

Словом, вона так і не зуміла переконливо довести мені, що вигадані нею слова означають якісь реалії нашого, а не все.

Я в поті чола порав Сад, а вона, розлігшись у затінку, розповідала мені, що я маю відчувати, коли вхожу в неї, а саме процес виверження сімені! Але не плодоносила, бо думала під час богослужіння про свої фантазмагорії, а не про літину. Я не раз пояснював їй, що вона зобов'язана думати виключно про цей дивовижний мент, який провокує (як і спалахом, рівним спалахові тисячі сонць) стрясає моє тіло, я почуваю себе мошкою, що потрапила в жерло, а вона випускає з напівбуття в буття істинне багатомільйонну армію бравих вояків і спрямовує її на штурм далекої, м

Казав: «Якби нам з тобою вдалося змодельувати подібний вибух за межами наших тіл, ми могли б, подібно Тво

– А навіщо? – флегматично запитувала вона й вилизувала мені обличчя, наче корова теля, а то й дозволяла собі, натовпившись, дрімав), наче виліпленим з глини свистунцем, і називати його принизливими назвиськами:

Їй страх як подобалося глузувати з найсвятіших речей, висміювати найпіднесеніші слова та вчинки. В той час, го, щоб скласти пісню-хвалу моїй завзятості, прилігши біля мене, з піною на вустах доказувала мені, що жодни

– Як знаєш? – не розплющуючи віч, запитував я.

– Я відчуваю це! – зверхньо відказувала вона й закликала мене до повторного штурму, а коли я відмовлявся, н зі звірами – тиграми, левами, носорогами.

Я не раз учив її, що не слід так вигинатися, бо хоч ми в Едемі й одні, звірі також мають очі і, напевно, чудуютьс

– Чинячи так, ми подаємо їм поганий приклад. Вони ж паруються лише в певний час, винятково заради заплі, оденною забавою.

Вона заперечувала це:

– Я хочу, але твоїм «бігунцям» бракує енергії кохання.

– Чому ж самки тварин вагітніють і без твоєї ефемерної «енергії»?

– А тому, чоловіче, що створити тварину – це одна річ, а людину – зовсім інша. Бог творив нас, царів плотської, тільки воно обертає шмат плоті на людину. А ти не кохаєш мене навіть так, як лев кохає левицю! – відбивала

Я терпів її надокучливі «ніжності» (винятково заради здійсненні Отчої волі) доти, допоки не здогадався, що воно здоров'я, вивищитися наді мною, позаяк, навчаючи мене «кохання», вона нічим не поступається, нічого не в у моєї плоті, а я, нічого не здобуваючи, втрачаю армію за армією! Втрачаю охоту до праці, а відтак – повагу От иво прикро – мудрішає!

Але допоки я прозрів, збігло чимало часу! Не рік і не два я, спустошений її «коханням», відлежувався під яблуню, не звів і приручала їх собі, внаслідок чого вони перестали коритися мені і почали слугувати лише їй. Причому

Кінець ознайомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22)

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.